

saadanne ikke ere nødvendige for mellemkommunal Skattefordeling, medens de ganske vist vilde være en nødvendig Betingelse for at give Næringskommunen Udgang til direkte at beskaffe udenføgnboende. Smidlertid har der i Aar vist sig en overvejende Stemning i Udvalget for almindelig Gennemførelse af Skattevedtægter, idet man der ser en større Betryggelse imod Vilkårligheder og navnlig et bestemt Grundlag for Afgørelsen af Skattelager. Nogle af Udvalgets Medlemmer ledes til at anbefale Skattevedtægter ved den formentlig gode Erfaring, der desangående er indhøstet i flere, navnlig af de jydsk Amtsrådskreds, hvor saadanne Skattevedtægter allerede nu ere i Brug og have virket tilfredsstillende. Betænkningerne ved denne Foranstaltning have for andre Medlemmers Bedkommende navnlig været grundede i Frygt for, at man — efter det Eksempel, der særlig nogle Aar tilbage forelaa i Købstæderne — gennem Skattevedtægter skulde lade sig drive bort fra Principperne i Formue- og Lejlighedsbeskatningen og over til en mere eller mindre ren Indkomstskat. Ligesom det imidlertid i de senere Aar har vist sig, at man i Købstæderne ere ifærd med at forlade det uheldige Indkomstskattespor, kan det sikkert forudsættes, at man paa Landet vil give endnu nøjere Agt paa ikke at komme bort fra Formue- og Lejligheds skatten, der særlig passer vel for Landbruget. Landbruget kan overhovedet meget vanskelig opgøre sin virkelige Indtægt for et enkelt Aar, da meget faa eller ingen Landmænd føre et saadant Regnskab, at de kunne beregne, hvad Ejendommen og dens Besætning har bundet eller tabt i det enkelte Aar. Dertil kommer, at den ofte tilfældige Aarsindtægt overhovedet ikke er Maalestof for den virkelige Skatteevne. Denne maa bestemmes under mange forskellige Hensyn. Kun paa eet Punkt maa man søge saa vidt muligt at regne med Aarsindtægten, nemlig over for de Indtægtskilder, hvis Besiddere bo i anden Kommune; med Hensyn til disse kan Næringskommunen

nemlig ikke anvende Formue- og Lejligheds skatten, der skal lignedes efter den paagældende Skatteydere „hele økonomiske Stilling“. For at tilvejebringe en nogenlunde brugelig Maalestof for Ansættelse af de nævnte Skatteindtægter, er det foreslaaet, at de kommunale Vigninger skulle indeholde en Rubrik, i hvilken Vigningsmyndigheden anslaar den omtrentlige Nettoindtægt for samtlige Skatteydere. Da denne Ansættelse kun gaar ud paa den rene Indtægt uden Modifikation af noget Hensyn, maa det vel erindres, at den kun skal tjene som sammenlignende Maalestof for de mellemkommunale Skatteværdier, men ikke behøver at benyttes som Grundlag for den øvrige Skatteligning i Kommunen. Det kan ikke noksom indskræpes, at Formue- og Lejligheds skatten overhovedet ikke gaar ud fra det enkelte Aars Indtægt. En formuende Person kan efter Formue- og Lejligheds skatten godt paalignes en betydelig Kommuneskat, selv om han i det paagældende Aar enten ingen Indtægt har haft eller maasse endog saa Tab. Formue- og Lejligheds skatten bør overhovedet ikke variere væsentligt fra Aar til andet, undtagen i Forhold til Kommunens ændrede Behov. Med disse Grundsatninger ere vore Sogneraad saa fortrolige, at de næppe ville blive fravegne.

For i størst mulig Grad at bevare Traditionen, vil det være ønskeligt at søge Skattevedtægterne tilvejebragte paa samme Maade, som det hidtil er sket i en Del af Amtene, nemlig ved Overenskomst imellem Amts- og Sogneraad, to Myndigheder, om hvilke man vel kan forudsætte, at deres Opfattelse af Skattesystemet i meget stemmer overens. Da Lovforslaget imidlertid tilsigter, at Skattevedtægter overalt skulle tilvejebringes, maa der findes en Løsning af mulige Uenigheder herom mellem Amts- og Sogneraad; og da Skattevedtægterne i Reglen bør være fælles for alle Kommuner i samme Amtsrådskreds, er det naturligt, at Amtsrådet affatter Vedtægten dog med Optagelse af saadanne Punkter,